

Sygn. akt II DK 13/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Sobutka

SSN Ryszard Witkowski

Protokolant Karolina Majewska

w sprawie M. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2021 r.,

kasacji obrońców obwinionego M. M. od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury w W. z dnia 23 listopada 2019 r., sygn. akt WSD (...), zmieniającego w części orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w (...) z dnia 4 marca 2019 r., sygn. akt SD (...)

na podstawie art. 537 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze

uchyla zaskarżone orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury w W. z dnia 23 listopada 2019 r., sygn. akt WSD (...) i przekazuje sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

II DK 13/21/a

Postanowieniem z dnia 29 września 2017 roku, sygn. akt RD (...), Rzecznik Dyscyplinarny (...) Izby Adwokackiej postanowił przedstawić adwokatowi M. M. zarzuty tego, że:

1. w marcu 2017 roku uchybił obowiązкови zachowania umiaru, współmierności i oględności oraz nie przestrzegał właściwych form, uchybiając godności zawodu adwokackiego w rozmowie telefonicznej oraz w treści korespondencji prowadzonej za pośrednictwem wiadomości SMS i poczty elektronicznej z B. S., a także groził jej wszczęciem postępowania karnego w przypadku niespełnienia żądań jego mocodawcy,

tj. o przewinienie dyscyplinarne z § 16 i § 17 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) - uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej nr 2/XVIII/98 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze.

2. W dniu 4 maja 2017 roku uchybił obowiązкови zachowania umiaru, współmierności i oględności przy formułowaniu treści pisma w sprawie o sygn. SK- (...), kierowanego do Dziekana (...) Izby Adwokackiej w (...), którego to treść nie przestrzega właściwych form i jest obraźliwa,

tj. o przewinienie dyscyplinarne z § 16 i § 17 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) - uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej nr 2/XVIII/98 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze.

3. Podczas czynności przesłuchania w dniu 22 marca 2017 roku w Prokuraturze Okręgowej w G. uchybił obowiązkom procesowym oraz naruszył godność zawodu adwokata w toku wykonywania działalności zawodowej poprzez okazanie zatrzymanemu - podejrzanemu P. J. wiadomości SMS, co nastąpiło bez zgody prowadzącego przesłuchanie

Prokuratora Prokuratury Rejonowej delegowanego do Prokuratury Okręgowej M. R. i wzbudziło u niego podejrzenie bezprawnego umożliwienia kontaktu z osobą trzecią,

tj. o przewinienie dyscyplinarne z § 1 i § 4 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) - uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej nr 2/XVIII/98 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze.

4. W dniu 16 czerwca 2017 roku w G. uchybił obowiązkowi zachowania umiaru, współmierności i oględności przy formułowaniu treści uzasadnienia zażalenia sporządzonego w G. w sprawie o sygn. PO 1 Ds. (...) kierowanego do Prokuratury Regionalnej w G., którego to treść nie przestrzega właściwych form i jest obraźliwa,

tj. o przewinienie dyscyplinarne z § 16 i § 17 oraz § 27 ust. 1 oraz § 28 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) - uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej nr 2/XVIII/98 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze.

5. W dniu 27 czerwca 2017 r. w miejscowości D. k. N. podczas czynności prowadzonych przez funkcjonariuszy Wydziału do Zwalczania Zorganizowanej Przeszłości Ekonomicznej Zarządu CBS w G. znieważał słowami powszechnie uznawanymi za obraźliwe Prokuratora Prokuratury Rejonowej delegowanego do Prokuratury Okręgowej M. R. oraz posługiwał się słownictwem powszechnie uważanym za wulgarne, nie licującym z godnością i powagą zawodu adwokata, co w rezultacie naruszyło godność i poderwało zaufanie do zawodu adwokackiego

tj. o przewinienie dyscyplinarne z § 1, § 16, § 17, § 27 ust. 1 oraz § 28 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) - uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej nr 2/XVIII/98 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze.

Sąd Dyscyplinarny (...) Izby Adwokackiej w (...), orzeczeniem z dnia 4 marca 2019 roku, sygn. akt SD (...):

- I. uznał obwinionego M. M. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 1 wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego (aktu oskarżenia), z tym ustaleniem, że czyn ten miał miejsce w kwietniu 2017 r., wyczerpującego znamiona przewinienia dyscyplinarnego z § 16 i § 17 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) - uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej nr 2/XVIII/98 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze i za to na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze orzekł wobec obwinionego M. M. karę zawieszenia w czynnościach zawodowych na czas 8 (ośmiu) miesięcy oraz na podstawie art. 81 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze orzekł zakaz wykonywania patronatu na czas 4 (czterech) lat.
- II. Obwinionego M. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 2 wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego (aktu oskarżenia), wyczerpującego znamiona przewinienia dyscyplinarnego z § 16 i § 17 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) - uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej nr 2/XVIII/98 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze i za to na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze orzekł wobec obwinionego M. M. karę pieniężną w wysokości 4.000,00 zł (słownie: cztery tysiące złotych 00/100) stanowiącą dwukrotność minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w dacie popełnienia czynu.
- III. Obwinionego M. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 3 wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego (aktu oskarżenia), wyczerpującego znamiona przewinienia dyscyplinarnego z § 1 i § 4 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) - uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej nr 2/XVIII/98 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze i za to na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze orzekł wobec obwinionego M. M. karę nagany.

- IV. Obwinionego M. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 4 wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego (aktu oskarżenia), wyczerpującego znamiona przewinienia dyscyplinarnego z § 16 i § 17 oraz § 27 ust. 1 oraz § 28 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) - uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej nr 2/XVIII/98 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze i za to na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze orzekł wobec obwinionego M. M. karę pieniężną w wysokości 8.000,00 zł (słownie: osiem tysięcy złotych 00/100) stanowiącą czterokrotność minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w dacie popełnienia czynu.
- V. Obwinionego M. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 5 wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego (aktu oskarżenia), wyczerpującego znamiona przewinienia dyscyplinarnego z § 1, § 16, § 17, § 27 ust. 1 oraz § 28 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) - uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej nr 2/XVIII/98 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze i za to na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze orzekł wobec obwinionego M. M. karę zawieszenia w czynnościach zawodowych na czas 8 (ośmiu) miesięcy oraz na podstawie art. 81 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze orzekł zakaz wykonywania patronatu na czas 4 (czterech) lat.
- VI. Na podstawie art. 84 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze Sąd Dyscyplinarny (...) Izby Adwokackiej w (...) połączył orzeczone w pkt. II i IV jednostkowe kary pieniężne i orzeka łączną karę pieniężną w wysokości 10.000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych 00/100) stanowiącą pięciokrotność minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w dacie popełnienia czynów.
- VII. Na podstawie art. 84 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze połączył orzeczone w pkt. I i V jednostkowe kary zawieszenia w czynnościach zawodowych i orzekł karę łączną

zawieszenia w czynnościach zawodowych na czas 1 (jednego) roku oraz łączy orzeczone w pkt. I i V zakazy wykonywania patronatu i orzeka łącznie zakaz wykonywania patronatu na okres 5 (pięciu) lat.

- VIII. Na podstawie art. 95¹ ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze przy uwzględnieniu pkt. I lit. a i b uchwały nr 23/2017 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 1 lipca 2017 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego obciążył obwinionego kosztami postępowania w kwotach: 2000 zł za dochodzenie dyscyplinarne oraz 2000 zł za postępowanie przed sądem dyscyplinarnym I instancji, to jest łącznie w kwocie 4000 zł (słownie: cztery tysiące złotych), którą to kwotę zasądził od M. M. na rzecz (...) Izby Adwokackiej w G..

Odwołanie od powyższego rozstrzygnięcia wniósł obwiniony M. M. zaskarżając je w całości. W pierwszej kolejności podniósł zarzut braku integralności akt sprawy, z uwagi na fakt wydania ich poza Kancelarię Sądu Dyscyplinarnego. W dalszej części odwołania zarzucił:

- I. „w zakresie pkt. I. orzeczenia obrazę przepisów postępowania w postaci przepisu art. 95n pkt 1) PoA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na nieuwzględnieniu okoliczności, iż Pokrzywdzona wulgarnie odnosiła się do Obwinionego, a także że jej motywacją dla złożenia skargi było uzyskanie dla siebie korzyści majątkowej, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia;
- II. w zakresie pkt. II. orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż treść pisma Obwinionego kierowana do niewskazanego imiennie Dziekana (...) Izby Adwokackiej była obraźliwa, podczas gdy w toku postępowania w żaden sposób nie zostało wykazane, aby słowa obwinionego obraziły któregoś z byłych lub obecnych Dziekanów, przy czym nie wykazano aby któryś z byłych lub obecnych Dziekanów złożył skargę, jak również żaden z byłych lub obecnych Dziekanów nie występował w postępowaniu jako pokrzywdzony;
- III. w zakresie pkt. III. orzeczenia:

- 1) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 89 ust. 2 PoA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodu z zeznań świadka adwokata P. J. dotyczących kohabitacji procesowej Obwinionego z pokrzywdzonym Prokuratorem M. R., okoliczności, że adwokat P. J. był pierwszym obrońcą podejrzanego P. J., a także treści wiadomości tekstowych, dotyczących wyłącznie spraw obrony, wymienianych podczas przesłuchania pomiędzy adw. J. a Obwinionym;
- 2) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 95n pkt 1) PoA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z zarządzenia Prokuratora wydanego w trybie art. 73 § 2 K.p.k., które rzekomo Obwiniony miał naruszyć swoimi czynnościami obrończymi podczas przesłuchania podejrzanego P. J., przy czym pomięto, iż zachowanie Obwinionego stanowiło aktywną realizację czynności obrończych, a okazana podejrzanemu P. J. treść wiadomości (porady) od drugiego obrońcy P. J. objęta była tajemnicą adwokacką i nie z natury rzeczy nie mogła naruszać art. 73 § 2 k.p.k.;
- 3) obrazę przepisów postępowania, tj. art. art. 95n pkt 1) PoA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak odniesienia się do obiektywnego dowodu, jakim był wydruk przejazdu z aplikacji Uber, przeprowadzonym na okoliczność, iż adwokat P. J. brał udział w zatrzymaniu P. J. jako jego obrońca, co zostało również potwierdzone przez świadka K. J.;
- 4) obrazę przepisów postępowania, tj. art. art. 95n pkt 1) PoA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak odniesienia się do obiektywnego dowodu, jakim było upoważnienie do obrony udzielone adw. J., a także treść zeznań świadków: adw. P. J. i K. J., co do faktów, iż adw. J. został ustanowiony pierwszym obrońcą w sprawie, brał udział w czynnościach związanych z zatrzymaniem podejrzanego P. J. na

dzień przed postawieniem zarzutów i przesłuchaniem, w których uczestniczył Obwiniony.

IV. w zakresie pkt IV orzeczenia:

- 1) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 95n pkt 1) PoA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) w zw. z art. 170 § 1 pkt 2) i 5) k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych obrońcy Obwinionego z dnia 18 grudnia 2018 roku (k. 473) o przesłuchanie prokuratora A. B., prokurator T. R. i aplikanta adwokackiego Z. N., które miały zostać przeprowadzone na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia, to jest m.in. na okoliczność przeszkód i utrudnień dla niezbędnej należytej obrony, czynionych wobec Obwinionego przez Prokuratora M. R., a także zaistnienia istotnego konfliktu oraz faktu zgłaszania przez Obwinionego skarg na nieodpowiednie zachowania Prokuratora.
- 2) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 95n pkt 1) PoA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak odniesienia się do zeznań świadka adw. P. J. w zakresie, w jakim wskazywał on na sposób prowadzenia przez Prokuratora M. R. postępowania, błędów w zarządzeniach o zezwoleniu na widzenie z tymczasowo aresztowanym oraz kwestie związane z udostępnianiem akt sprawy, poprzez nie odniesienie się do treści dowodów z dokumentów, a także zaniechanie wskazania, jakie konkretnie określenia miały być obraźliwe, gdyż za takie nie sposób uznać nawet najbardziej trudnych porównań historycznych, co mogło wpłynąć na treść orzeczenia.

V. W zakresie pkt. V orzeczenia:

- 1) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 89 ust. 2. PoA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów z zeznań adw. P. J., który opisał zachowanie funkcjonariuszy podczas przeszukania w domu A. K., gdyż pozostawał w stałym kontakcie telefonicznym z Obwinionym i konsultował m.in. postanowienie o niedopuszczeniu do czynności

przeszukania, przy równoczesnym pominięciu dowodów z dokumentów dot. przeszukania;

- 2) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 95n pkt 1) PoA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie w podstawie wyroku zeznań świadka A. K. w sprawie o sygnaturze PR Ds. (...) prowadzonej w Prokuraturze Rejonowej w M (k. 446-448v), w których wskazywane były okoliczności mające doniosłe znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, tj. zachowanie funkcjonariuszy podczas przeszukania, a także okoliczność, że funkcjonariusze zastraszali świadka K., m.in. mierzyli do świadka z broni palnej (k. 466v), czym wprowadzili świadka w paniczne przerażenie i szok;
- 3) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 95n pkt 1) PoA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy Obwinionego o przesłuchanie A. K., złożonego na rozprawie w dniu 22 listopada 2018 roku (k. 428), podczas gdy okoliczności, na które przedmiotowy świadek miał zostać przesłuchany, mogły mieć doniosłe znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy;
- 4) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że obwiniony znieważył funkcjonariuszy publicznych, podczas gdy nie zostało to w żaden sposób wykazane, albowiem spośród osób uczestniczących w czynnościach: A. K. nie żyje, zaś policjanci z CBŚP są zżyтыми ze sobą funkcjonariuszami, zapewne o poczuciu silnej solidarności i elitarności, a do tego ze sporym stażem, którzy weszli siłowo do prywatnego domu, powodując niemałe zniszczenia, w oparciu o niepotwierdzoną następnie rzekomą relację od „informatora”, toteż ich zeznania winny być krytycznie ocenione jako zmierzające do „przykrycia” poważnych naruszeń prawa oraz jako mogące mieć wpływ na zdezwuowanie pełnomocnika-adwokata niedopuszczonego do czynności przeszukania, pozostającego

jednocześnie w jawnym konflikcie z Prokuratorem kierującym działaniami w/w policjantów;

VI. W zakresie wszystkich zarzucanych obwinionemu czynów podnoszę:

- 1) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 95n pkt 1) PoA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 156 § 1 k.p.k. poprzez uniemożliwienie obwinionemu zapoznania się z aktami postępowania, z uwagi na to, iż akta zostały wydane poza Kancelarię Sądu Dyscyplinarnego do rąk I. Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego (...) IA ((...)) Izby Adwokackiej – uwaga SN) w G.;
- 2) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 95n pkt 1) PoA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) w zw. z art. 367 k.p.k. w zw. z art. 6 K.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy o odroczenie rozprawy (k. 497), a tym samym uniemożliwienie Obwinionemu wypowiedzenia się w sprawie po zamknięciu przez SD (Sąd Dyscyplinarny – SN) postępowania dowodowego.

VII. W zakresie rozstrzygnięcia o karze podnoszę obrazę art. 89 PoA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) w zw. z art. 95n pkt 2) PoA w zw. z art. 53 § 1 i 2 k.k. poprzez nienależyte nieuwzględnienie przy wymiarze kary okoliczności wskazywanych przez obrońcę Obwinionego, przemawiających na korzyść:

- 1) braku ukarań
- 2) prowadzenia przez niego zajęć dla aplikantów adwokackich PIA ((...)) Izby Adwokackiej – SN),
- 3) działalności edukacyjnej pro bono,

a także wymierzenie kary niezgodnej z dyrektywami art. 53 § 1 i 2 k.k., to znaczy z pominięciem właściwości i warunków osobistych Obwinionego oraz sposobu wykonywania zawodu przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego w zakresie zarzucanych Obwinionemu czynów, co w konsekwencji doprowadziło do rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, przy uwzględnieniu, że drakońskie kary orzeczone wobec Obwinionego nie są orzekane przez Sądy Dyscyplinarne

Adwokatury w przypadku przypisania obwinionym przewinień dyscyplinarnych podobnego ciężaru”.

Mając na uwadze powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Odwołanie od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w G. wywiódł także obrońca obwinionego, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 174 kpk poprzez oparcie przez sąd ustaleń faktycznych w sprawie na dokumentach sporządzonych przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego przeciwko Obwinionemu, sporządzonych w trakcie postępowania wyjaśniającego, odpowiedzi - wyjaśnień Obwinionego na żądanie Dziekana, w sytuacji gdy Obwiniony skorzystał w sprawie dyscyplinarnej z prawa do odmowy składania wyjaśnień.
2. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze poprzez jego niewłaściwe zastosowanie do ustalonego stanu faktycznego odzwierciedleniem, którego był opis przypisanych Obwinionemu czynów w postaci:
 - 1) czyn określony w pkt. I orzeczenia:
 - a) niewskazania elementów charakteryzujących motywację Obwinionego bądź istnienie po jego stronie zamiaru popełnienia deliktu - obrażenia konkretnej osoby,
 - 2) czyn określony w pkt. II orzeczenia:
 - a) niewskazania, która konkretnie część pisma Obwinionego i jakie konkretnie użyte w nim sformułowania cechowały się brakiem umiaru, współmierności i oględności, które to elementy są odpowiednio rozróżniane w ramach opisu deliktu i nie mogą być jedynie zacytowane literalnie z treści przepisów,

- b) niewskazania elementów charakteryzujących motywację Obwinionego bądź istnienie po jego stronie zamiaru popełnienia deliktu - obrażenia konkretnej osoby,
 - c) niewskazania konkretnej osoby pokrzywdzonej działaniem Obwinionego – (...) Izba Adwokacka w czasookresie objętym zarzutem miała dwóch Dziekanów,
- 3) czyn określony w pkt. III orzeczenia:
 - a) poprzez uznanie Obwinionego winnym zachowania określonego w par. 1 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej i Godności Zawodu bez wskazania konkretnego ustępu w.w. §, który precyzowałby delikt, oraz zachowania określonego „uchybień obowiązkowi procesowemu, oraz naruszył godność zawodu adwokata w toku wykonywania działalności zawodowej” a następnie uzasadnienia czynu jako zakłócenie czynności przesłuchania,
 - b) niewskazania elementów charakteryzujących motywację Obwinionego bądź istnienie po jego stronie zamiaru popełnienia deliktu
- 4) czyn określony w pkt. IV orzeczenia: niewskazania elementów charakteryzujących motywację Obwinionego bądź istnienie po jego stronie zamiaru popełnienia deliktu, w tym braku odniesienia się co do działań Obwinionego w ramach odwołań historycznych ujętych w zażaleniu,
- 5) czyn określony w pkt. V orzeczenia: niewskazania elementów charakteryzujących motywację Obwinionego bądź istnienie po jego stronie zamiaru popełnienia deliktu - obrażenia konkretnej osoby,
- 3. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 410 kpk polegającą na uchybieniu obowiązkowi oceny całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w trakcie postępowania pod kątem jego wiarygodności w postaci dowodów z dokumentów przedstawianych przez Obwinionego, w tym:

- 1) korespondencji z komunikatora Whats'up pomiędzy Obwinionym, a świadkiem P. J. (1 obrońcą), wydruku z aplikacji Uber ze wskazaniem trasy dojazdu 1 obrońcy na czynności z Podejrzanym P. J.,
 - 2) dokumentacji fotograficznej obrazującej zniszczenia dokonane w trakcie czynności w G.,
 - 3) protokołu przesłuchania A. K. w sprawie przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy CBŚP,
 - 4) wezwań do zapłaty wraz z wyceną szkody,
 - 5) postanowienia Prokuratury Okręgowej w G. z dnia 24 maja 2017 roku wraz z adnotacją Obwinionego o doręczeniu mu decyzji o godzinie 14:10,
 - 6) dokumentu w postaci wniosku o udostępnienie akt postępowania z dnia 31 maja 2017 roku wraz z adnotacją Sędziego, iż akta wbrew oświadczeniom Prokuratora nie znajdują się w Sądzie Okręgowym w G. XIV Wydziale Karnym,
 - 7) referencji, zaświadczeń o wykonywaniu działalności *pro bono* oraz zaświadczeń, iż realizował szkolenia dla aplikantów.
4. Obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 423 kpk poprzez sporządzenie treści uzasadnienia orzeczenia w sposób, który wyłącza dokonanie prawidłowej kontroli instancyjnej, ze względu na swoją dalece posuniętą ogólnikowość, pomijanie istotnych elementów uzasadnienia w zakresie wskazania co do całości zgromadzonych w sprawie dowodów, jakim dowodom został przyznany walor wiarygodności, jakim nie i co stanowiło podstawę dla dokonania takiej oceny.
5. Obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 366 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 5) kpk poprzez:
- 1) zaniechanie podjęcia z urzędu czynności zmierzających do dokonania prawidłowych, rzetelnych i wszechstronnych ustaleń w sprawie oraz należytego wyjaśnienia jej wszelkich okoliczności mających na celu właściwe zabezpieczenie dowodów, w postaci nieprzesłuchania świadka A. K., która uczestniczyła osobiście wraz z Obwinionym

w czynnościach podjętych przez funkcjonariuszy CBŚP w G., który to dowód jest aktualnie niemożliwy do przeprowadzenia ze względu na tragiczną śmierć świadka,

- 2) oddalenie dowodu z przesłuchania świadków aplikanta adwokackiego Z. N., która uczestniczyła w czynnościach z Prokuratorem M. R. oraz była świadkiem podejmowanych przez Prokuratora świadomych działań mających na celu utrudnienie prowadzenia obrony w sprawie PO I Ds. (...) oraz świadków Prokuratora A. B. i Prokurator T. R., które to dowody miały służyć do weryfikacji sprzeczności wynikających z zeznań Prokuratora M. R., a zostały niezasadnie oddalone, świadka A. K. posiadającego wiedzę z przekazu swojej byłej żony A. K. której przesłuchanie stało się niemożliwe z uwagi na śmierć świadka,
 - 3) oddalenie wniosku o odroczenie rozprawy celem umożliwienia Obwinionemu złożenie wyjaśnień w związku z nowymi dowodami przeprowadzonymi w toku postępowania.
6. Obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 7 kpk polegającą na dokonaniu dowolnej, sprzecznej z całokształtem materiału oceny dowodów, w postaci:
- 1) zeznań świadka B. S. poprzez przyznanie im całkowicie waloru wiarygodności bez odniesienia się do dowodów z dokumentów w zakresie korespondencji prowadzonej przez Pokrzywdzoną z Obwinionym implikującą błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie motywów Obwinionego i faktycznie podjętych działań,
 - 2) zeznań świadka adwokata P. J. poprzez przyjęcie, iż zeznania świadka są jedynie częściowo wiarygodne i stanowią jedynie formę przyjętej przez Obwinionego linii obrony, implikującą błąd w ustaleniach faktycznych, przy równoczesnym całkowitym pominięciu okoliczności, na które wskazywał świadek, a dotyczących sposobu zachowania Prokuratora M. R. w stosunku do Obwinionego, podejmowania celowych działań utrudniających prowadzenie obrony, a przede wszystkim udzielenia upoważnienia do obrony przez Podejrzanego P. J. oraz wiedzy Prokuratora o fakcie, iż w sprawie działają dwaj obrońcy,

- 3) zeznań świadka Prokuratora M. R. poprzez przyjęcie, iż zeznania świadka są całkowicie wiarygodne przy powoływaniu się, iż „Podkreślić należy w tym miejscu, iż brak jest jakichkolwiek powodów, dla których świadkowie będący Prokuratorami, a więc osobami, których podstawowym zadaniem jest stanie na straży praworządności, mieliby niesłusznie obciążać swoimi zeznaniami M. M.”, implikującą błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez poczynienie tych ustaleń bez dokonania jakiegokolwiek analizy sprzeczności tych zeznań z pozostałym materiałem dowodowym w zakresie twierdzeń świadka o braku jego wiedzy co do umocowania w sprawie pierwszego obrońcy adwokata P. J., braku kontaktu z pierwszym obrońcą przed przystąpieniem do przesłuchania P. J. w obecności Obwinionego, powagi konfliktu istniejącego między przedstawicielem Organów Ścigania, a działającym w sprawie obrońcą- Obwinionym, a także szeregu działań podjętych przez Prokuratora, które to działania uniemożliwiały prowadzenie w sposób właściwy obrony przez Obwinionego,
- 4) zeznań świadka prokuratora W. C., które to zeznania zostały potraktowane wybiórczo, poprzez „wyjęcie” jednego fragmentu wypowiedzi świadka, implikującą błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie ustaleń co do przebiegu zdarzenia w zakresie czynu III,
- 5) zeznań świadka K. J. poprzez przyjęcie, iż zeznania świadka nie są przydatne dla niniejszego postępowania, mimo powoływania się na treść wyjaśnień w uzasadnieniu orzeczenia, implikującą błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez pominięcie okoliczności iż świadkowi wielokrotnie odmówiono kontaktu z mężem P. J., oraz iż w tym czasie świadek była w zaawansowanej zagrożonej ciąży, a następnie została zakażona sepsą, co w żaden sposób nie wpłynęło na decyzję o umożliwieniu kontaktu telefonicznego bądź widzenia z mężem,
- 6) zeznań świadków M. S., A. D., A. P., K. G. poprzez uznanie zeznań świadków za logiczne, konsekwentne i wzajemnie uzupełniające się, co umożliwiało przyznanie im pełnego waloru wiarygodności, implikującą błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez całkowite pominięcie

okoliczności czynności, które miały miejsce w G., w postaci pozostawienia osoby (A. K.), u której dokonywane były czynności przeszukania, pod stałą kontrolą funkcjonariuszy posiadających długą broń, dokonanych zniszczeń mienia, a równocześnie wydania decyzji procesowej o niedopuszczeniu do udziału w czynnościach pełnomocnika świadka, jeszcze przed przybyciem Obwinionego na miejsce czynności i okazania właściwych dokumentów,

- 7) dokumentu zażalenia na postanowienie o odmowie zgody na kontakt K. J. z mężem P. J., poprzez uznanie, iż treści zawarte w uzasadnieniu środka odwoławczego są niewłaściwe i obraźliwe, pomimo nie wskazania konkretnie, jakie sformułowania bądź zwroty można by uznać za niewłaściwe i obraźliwe, a za takie nie sposób uznać odniesień historycznych, które używane są powszechnie w kulturze prawnej, łącznie z uzasadnieniami wyroków sądowych.
7. Rażąca niewspółmierność kar jednostkowych wymierzonych Obwinionemu w postaci:
- 1) za czyn z pkt. I orzeczenia - zawieszenia w czynnościach zawodowych na okres 8 miesięcy,
 - 2) za czyn z pkt. II orzeczenia - kary pieniężnej w kwocie 4.000,00 złotych,
 - 3) za czyn z pkt. III orzeczenia - nagany,
 - 4) za czyn z pkt. IV orzeczenia - kary pieniężnej w kwocie 8.000,00 złotych,
 - 5) za czyn z pkt. V orzeczenia - zawieszenia w czynnościach zawodowych na okres 8 miesięcy;
 - 6) oraz kar łącznych: zawieszenia w czynnościach zawodowych na okres 1 roku oraz kary pieniężnej 10.000,00 złotych.

Mając na uwadze podniesione powyżej zarzuty, obrońca obwinionego wnioś o:

- 1) uniewinnienie Obwinionego od wszystkich zarzucanych mu czynów,
- 2) ewentualnie uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

- 3) ewentualnie, w przypadku niepodzielenia przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury zarzutów przedstawionych powyżej, wniósł o zmianę orzeczenia poprzez miarkowanie wymierzonej Obwinionemu kary i wymierzenie kary łącznej- kary pieniężnej, adekwatnej do ustalonych przez Sąd przewinień.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury orzeczeniem z dnia 23 listopada 2019 roku, sygn. akt WSD (...):

1. zmienił zaskarżone orzeczenie w punkcie pierwszym w ten sposób, że na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze, wymierzył obwinionemu karę zawieszenia w czynnościach zawodowych na okres jednego roku oraz na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze orzekł wobec obwinionego zakaz wykonywania patronatu na okres czterech lat.
2. Odnośnie zarzutu drugiego zaskarżonego orzeczenia, zmienił orzeczenie w ten sposób, że obwinionego uniewinnił od popełniania zarzucanego mu czynu.
3. Odnośnie zarzutu trzeciego zaskarżonego orzeczenia uchylił zaskarżone orzeczenie i na zasadzie art. 95d ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze umorzył postępowanie.
4. Odnośnie zarzutu piątego zaskarżonego orzeczenia uchylił orzeczenie i przekazał sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.
5. Odnośnie punktu szóstego i siódmego zaskarżonego orzeczenia uchylił orzeczenie.
6. W pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.
7. Na podstawie uchwały nr 23/2017 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 1 lipca 2017 r. obciążył obwinionego kosztami postępowania przez Sądem drugiej instancji w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych.

Kasację od powyższego rozstrzygnięcia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury wywiódł obrońca obwinionego K. K. Zaskarżył orzeczenie w części:

1. dot. pkt 1 (dot. zarzutu „I”) - w całości;
2. dot. pkt 3. (dot. zarzutu „III”) - w całości;

3. dot. pkt 6 (dot. kosztów postępowania dyscyplinarnego i zarzutu „IV”) – w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- I. „W zakresie dot. pkt 1 zaskarżonego orzeczenia:
 - 1) rażące naruszenie prawa, polegające na rażącym naruszeniu art. 433 § 2 ustawy Kodeks postępowania karnego (dalej: k.p.k.) i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1) POA (ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN), poprzez niewskazanie przez WSD w uzasadnieniu orzeczenia, czy i które zarzuty środka odwoławczego wniesionego przez Skarżącego jak i jego Obrońcę WSD (Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury – SN) rozważył, które uznał za zasadne, a które nie, co sprowadza się w ostateczności do nierozpoznania meritum środka odwoławczego; tj.: pominięcie następujących zarzutów:
 - a) braku integralności akt postępowania dyscyplinarnego (oznaczony w odwołaniu skarżącego numerem 1);
 - b) art. 95n pkt 1) POA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) w zw. z art. 410 k.p.k. i w zw. z art. 7 k.p.k. oraz w zw. z art. 4 k.p.k., tj. nierozważeniu całokształtu okoliczności w sprawie i jednocześnie całkowitym pominięciu przez Sąd dyscyplinarny zgłaszanych przez Skarżącego istotnych okoliczności w sprawie, zmierzających do ustalenia prawdy obiektywnej, a popartych wydrukami (*print-screenami*) z korespondencji z pokrzywdzoną B. S., które poświadczały fakt, iż Pokrzywdzona swoim nagannym zachowaniem i próbą wyłudzenia korzyści materialnej dla siebie (uzasadnione przypuszczenie) doprowadziła do ciętej riposty słownej Skarżącego i jednocześnie zaogniła wymianę zdań z pogranicza zasad wysokiej kultury osobistej, co ostatecznie doprowadziło do błędnego przypisania Skarżącemu zarzutu popełnienia deliktu, z całkowitym pominięciem motywacji zarówno Skarżącego (uzasadnionej w kontekście zgłaszanych

okoliczności) jak i Pokrzywdzonej (społecznie nagannej, nieakceptowalnej etycznie);

- c) obrazy przepisów postępowania, tj. art. 95 n pkt 1) POA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 156 § 1 k.p.k. poprzez uniemożliwienie obwinionemu zapoznania się z aktami postępowania, z uwagi na to, iż akta zostały wydane poza Kancelarię Sądu Dyscyplinarnego do rąk I Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego (...) IA ((...) Izby Adwokackiej – SN) w G.;
- d) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 95 n pkt 1 PoA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) w zw. z art. 367 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy o odroczenie rozprawy (k. 497), a tym samym uniemożliwienie Obwinionemu wypowiedzenia się w sprawie po zamknięciu przez SD (Sąd Dyscyplinarny – SN) postępowania dowodowego;

- 2) rażącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej, polegającej na zastosowaniu jednej z najsurowszych kar dyscyplinarnych za przypisany Skarżącemu delikt dyscyplinarny w zakresie czynu „I”, tj. kary zawieszenia w czynnościach adwokackich na okres 1 (jednego) roku wraz z zakazem sprawowania patronatu przez okres 4 (czterech) lat, podczas gdy w sytuacji opisanej w aktach sprawy dyscyplinarnej (z wadliwie ocenionym całokształtem okoliczności) wystarczającą i adekwatną karą byłaby nagana, ewentualnie kara pieniężna, która spełniłaby cele wobec Skarżącego, uwzględniając ciężar gatunkowy przypisanego mu deliktu dyscyplinarnego, co byłoby zgodne z linią orzeczniczą oraz zasadą stopniowania kar.

II. W zakresie dot. pkt. 3 zaskarżonego orzeczenia: rażące naruszenie prawa, polegające na:

- 1) rażącym naruszeniu prawa procesowego, polegającego na naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1) POA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN), poprzez

niewskazanie przez WSD w uzasadnieniu orzeczenia, dlaczego Sąd nie odniósł się do zarzutu środka odwoławczego, wniesionego przez Skarżącego jak i jego obrońcy, dot. obrazy prawa materialnego w postaci art. 80 POA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przypisanie Skarżącemu w okolicznościach sprawy deliktu, podczas gdy zachowanie Skarżącego jako obrońcy w postaci okazania klientowi smsa od drugiego obrońcy było (i jest) dopuszczalne w zakresie kontaktu z klientem zwłaszcza w sytuacji skutecznego prowadzenia obrony (co słusznie wyartykułował WSD w swoim uzasadnieniu - str. 5) i nie stanowi deliktu dyscyplinarnego; a zatem sprowadza się w ostateczności do nierozpoznania meritum środka odwoławczego,

- 2) rażącej obrazy prawa materialnego poprzez naruszenie § 1 i 4 zbioru zasad etyki w zw. z art. 80 POA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) przez uznanie, że zachowanie zrealizowało znamiona uchybienia, w sytuacji gdy WSD prawidłowo ustalił, że obrońca ma prawo kontaktować się ze swoim klientem - tak w trakcie przesłuchania prokuratora również w formie okazywania sms-ów od drugiego obrońcy i mimo prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, WSD zakwalifikował nieprawidłowo ten czyn jako przypadek mniejszej wagi, a to stoi w rażącej sprzeczności z zasadami logiki, bowiem coś, co jest dozwolone, nie może być jednocześnie zabronione;

a to doprowadziło do:

- 3) naruszenia art. 1 § 3 k.k. i art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 95n POA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) i orzeczenia przez WSD uchylenia i umorzenia postępowania dyscyplinarnego, podczas gdy prawidłowym byłoby uniewinnienie Skarżącego, albowiem przypisanie deliktu Skarżącemu podczas gdy czyn ten nie wyczerpuje znamion deliktu dyscyplinarnego jest w sposób oczywisty wadliwe.

III. W zakresie dot. pkt. 6 zaskarżonego orzeczenia:

- 1) rażące naruszenie prawa, polegające na naruszeniu przepisów procesowych, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1) POA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN), poprzez niewskazanie przez WSD (Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury – SN) w uzasadnieniu orzeczenia, które zarzuty środka odwoławczego wniesionego przez Skarżącego jak i jego Obrońcę uznał za zasadne, a które nie, co sprowadza się w ostateczności do nierozpoznania meritum środka odwoławczego; tj.: całkowite pominięcie odniesienia się do zarzutów:
 - a) naruszenia art. 95n pkt 1 POA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) w zw. z art. 170 par. 1 pkt. 2) i 5) k.p.k. i w zw. z art. 410 k.p.k., polegającego na oddaleniu wniosków dowodowych obrońcy Skarżącego z dn. 18.12.2018r. o przesłuchanie prokuratora A. B., prokurator T. R. i aplikanta adwokackiego Z. N., które to miały zostać przeprowadzone w celu ustalenia istotnych okoliczności w sprawie, tj. przeszkód i utrudnień w należytej obronie, czynionych wobec Skarżącego jako Obrońcy swojego Mandanta przez Prokuratora M. R. oraz licznych skarg zgłaszanych przez Skarżącego na nieodpowiednie zachowanie ww. Prokuratora; czym Sąd dyscyplinarny doprowadził do zaniechania prawidłowego, rzetelnego i wszechstronnego gromadzenia materiału dowodowego, skutkującego wadliwym ustaleniem całokształtu okoliczności w sprawie;
 - b) naruszenia art. 95n pkt 1) POA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak odniesień do zeznań świadka adw. P. J., w zakresie, w którym wskazywał na uchybienia procesowe prokuratora M. R. i jednocześnie niewskazanie konkretnych określeń zażalenia, które miałyby być obraźliwe;
 - c) naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającego na dokonaniu dowolnej, sprzecznej z całokształtem materiału oceny dowodów w postaci odniesień historycznych, które używane są

powszechnie w kulturze prawnej, łącznie z uzasadnieniami wyroków sądów, co w przedmiotowej sprawie i kontekście napisania w tej formie treści zażalenia było uzasadnione okolicznościami sprawy;

- 2) rażącą niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu skarżącemu kary pieniężnej w wysokości 8.000 zł (słownie: osiem tysięcy złotych 00/100), która stanowi 4-krotność minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w dacie popełnienia zarzucanego mu czynu, a w kontekście wagi tego czynu, wystarczająco dotkliwym wymiarem kary dla Skarżącego zgodnie z art. 83 ust. 1 POA (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) byłaby półtorakrotność minimalnego wynagrodzenia.

Podnosząc powyższe zarzuty wniośł o:

- I. dot. pkt. 1 i pkt. 6 - uchylenie zaskarżonego orzeczenia w ww. zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.
- II. dot. pkt. 3 - zmianę zaskarżonego orzeczenia w ww. zakresie poprzez uniewinnienie Skarżącego.

W niniejszej sprawie kasacja wywiedziona została także przez obrońcę obwinionego adw. B. N., na korzyść obwinionego, w zakresie:

- 1) czynu przypisanego w pkt. 1 orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 23 listopada 2019 roku, sygn. akt: WSD (...) (pkt I Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej w G. z dnia 04 marca 2019 roku, sygn. akt SD (...)) - w całości,
- 2) czynu opisanego w pkt. 3 orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 listopada 2019 roku, sygn. akt: WSD (...) (pkt. III orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej w G. z dnia 04 marca 2019 roku sygn. akt SD (...)) - w całości,
- 3) czynu przypisanego w pkt. 6 zaskarżonego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 23 listopada 2019 roku, sygn. akt: WSD (...), (pkt. IV orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby

Adwokackiej w G. z dnia 04 marca 2019 roku sygn. akt SD (...)) – w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury zarzuciła:

1) „w zakresie czynu opisanego w pkt 1 zaskarżonego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury (pkt I orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego (...)) Izby Adwokackiej w G.):

a. rażąco naruszenie prawa procesowego w postaci art. 433 § 2 K.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 95n p.o.a. (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) poprzez uchybienie obowiązowi rozważenia i ustosunkowania się w zaskarżonym orzeczeniu do wszystkich zarzutów Obwinionego i obrońcy dotyczących przypisanego czynu, co skutkowało brakiem przeprowadzenia przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny merytorycznej kontroli rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, tj. zarzutów:

— obraży przepisów prawa materialnego w postaci art. 80 p.o.a. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie do ustalonego stanu faktycznego, odzwierciedleniem którego był opis przypisanego Obwinionemu czynu w postaci niewskazania elementów charakteryzujących motywację Obwinionego bądź istnienie po jego stronie zamiaru popełnienia deliktu - obrażenia konkretnej osoby (zarzut pkt 3 pkt 1) a odwołania obrońcy);

— obraży przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 423 k.p.k. poprzez sporządzenie treści uzasadnienia orzeczenia w sposób, który wyłącza dokonanie prawidłowej kontroli instancyjnej, ze względu na swoją dalece posuniętą ogólnikowość, pomijanie istotnych elementów uzasadnienia w zakresie wskazania, jakim dowodom został przyznany walor

wiarygodności, jakim nie i co stanowiło podstawę dla dokonania takiej oceny (zarzut pkt 5 odwołania obrońcy);

— obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art.366 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o odroczenie rozprawy celem umożliwienia Obwinionemu złożenia wyjaśnień w związku z dowodami przeprowadzonymi w toku postępowania sądowego (zarzut pkt 6 lit. c) odwołania obrońcy;

— zarzutu rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec Obwinionego (pkt 8 ppkt 1) odwołania obrońcy);

b. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary dyscyplinarnej, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia w ramach wymiaru kary szeregu okoliczności łagodzących przemawiających na korzyść obwinionego w postaci motywacji obwinionego, braku działania w celu bezpośredniego urażenia oraz zniesławienia pokrzywdzonej, podejmowania przez obwinionego reakcji w ochronie zagrożonych interesów jego mandantki; dotychczasowej postawy, udzielania się w samorządzie, podejmowania działań pro bono w sytuacji gdy zgodnie z zasadą stopniowania kar i utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa i wymiaru kary adekwatna byłaby kara nagany ewentualnie kara pieniężna;

2) w zakresie czynu przypisanego w pkt. 3 orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury (pkt III orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej w G.) rażące naruszenie prawa materialnego w postaci § 1. i § 4. Uchwały nr 2/XVIII/98 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 10 października 1998 roku Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeksu Etyki Adwokackiej) w zw. z art. 80 p.o.a. (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) poprzez jego nieprawidłową wykładnię i uznanie, że czyn ten realizował znamiona uchybienia dyscyplinarnego, będące wypadkiem mniejszej wagi, podczas gdy jednocześnie z prawidłowych ustaleń Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury wynika,

iż realizując funkcję obrońcy obwiniony miał prawo kontaktować się ze swoim klientem, w tym również w trakcie czynności procesowej z udziałem prokuratora poprzez okazywanie klientowi wiadomości od drugiego ustanowionego obrońcy - co stanowi wewnętrzną sprzeczność orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego;

3) w zakresie czynu przypisanego w pkt. 6 orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury (pkt. IV orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej w G.):

a. rażące naruszenie prawa procesowego w postaci art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 95n p.o.a. (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) poprzez uchybienie obowiązkowi rozważenia i ustosunkowania się w zaskarżonym orzeczeniu do wszystkich zarzutów Obwinionego i obrońcy dotyczących przypisanego czynu, tj.:

— obraży przepisów prawa materialnego w postaci art. 80 p.o.a. (ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – SN) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie do ustalonego stanu faktycznego odzwierciedleniem którego był opis przypisanego Obwinionemu czynu w postaci niewskazania elementów charakteryzujących motywację Obwinionego bądź istnienie po jego stronie zamiaru popełnienia deliktu w tym braku odniesienia się co do działań Obwinionego w ramach odwołań historycznych w zażaleniu,(zarzut pkt 4. odwołania obrońcy);

— obraży przepisów postępowania która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 410 k.p.k. polegająca na uchybieniu obowiązkowi oceny całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku postępowania pod kątem jego wiarygodności w postaci dowodów ujawnionych przez Obwinionego w tym:

1. korespondencji z komunikatora Whats'up pomiędzy Obwinionym, a świadkiem P. J. (1 obrońcą), wydruku z

- aplikacji Uber ze wskazaniem trasy dojazdu pierwszego obrońcy na czynności z Podejrzanym P. J.,
2. postanowienia Prokuratury Okręgowej w G. z dnia 24 maja 2017 roku wraz z adnotacją Obwinionego o doręczeniu mu decyzji o godzinie 14:10,
 3. dokumentu w postaci wniosku o udostępnienie akt postępowania z dnia 31 maja 2017 roku wraz z adnotacją Sędziego, iż akta wbrew oświadczeniom Prokuratora nie znajdują się w Sądzie Okręgowym w G. XIV Wydziale Karnym (pkt 4 ppkt 1,5,6 odwołania obrońcy);
- obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 423 k.p.k. poprzez sporządzenie treści uzasadnienia orzeczenia w sposób, który wyłącza dokonanie prawidłowej kontroli instancyjnej, ze względu na swoją dalece posuniętą ogólnikowość, pomijanie istotnych elementów uzasadnienia w zakresie wskazania, jakim dowodom został przyznany walor wiarygodności, jakim nie i co stanowiło podstawę dla dokonania takiej oceny (pkt 5. odwołania obrońcy);
- obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 366 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez:
1. zaniechanie podjęcia z urzędu czynności zmierzających do dokonania prawidłowych, rzetelnych i wszechstronnych ustaleń w sprawie oraz należytego wyjaśnienia jej wszelkich okoliczności mających na celu właściwe zabezpieczenie dowodów, oddalenie dowodu z przesłuchania świadków aplikanta adwokackiego Z. N., która uczestniczyła w czynnościach z Prokuratorem M. R. oraz była świadkiem podejmowanych przez Prokuratora świadomych działań mających na celu

utrudnienie prowadzenia obrony w sprawie PO I Ds. (...) oraz świadków Prokuratora A. B. i Prokurator T. R., które to dowody miały służyć do weryfikacji nieprawdziwych twierdzeń Prokuratora M. R., a zostały niezasadnie oddalone;

2. oddalenie wniosku o odroczenie rozprawy celem umożliwienia Obwinionemu złożenia wyjaśnień w związku z dowodami przeprowadzonymi w toku postępowania sądowego,

— obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 7 K.p.k. polegającą na dokonaniu dowolnej, sprzecznej z całokształtem materiału oceny dowodów, w postaci:

1. zeznań świadka adwokata P. J. poprzez przyjęcie, iż zeznania świadka są jedynie częściowo wiarygodne i stanowią jedynie formę przyjętej przez Obwinionego linii obrony, implikującą błąd w ustaleniach faktycznych, przy równoczesnym całkowitym pominięciu okoliczności, na które wskazywał świadek, a dotyczących sposobu zachowania Prokuratora M. R. w stosunku do Obwinionego, podejmowania działań utrudniających prowadzenie obrony, a przede wszystkim udzielenia upoważnienia do obrony przez Podejrzanego P. J. oraz wiedzy Prokuratora o fakcie, iż w sprawie działają dwaj obrońcy,
2. zeznań świadka Prokuratora M. R. poprzez przyjęcie, iż zeznania świadka są całkowicie wiarygodne przy powoływaniu się, iż <<Podkreślić należy w tym miejscu, iż brak jest jakichkolwiek powodów, dla których świadkowie będący Prokuratorami, a więc osobami, których podstawowym zadaniem jest stanie na straży praworządności, mieliby niesłusznie obciążać swoimi

zeznaniami M. M.>>, implikującą błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez poczynienie tych ustaleń bez dokonania jakiegokolwiek analizy sprzeczności tych zeznań z pozostałym materiałem dowodowym w zakresie twierdzeń świadka o braku jego wiedzy co do umocowania w sprawie pierwszego obrońcy adwokata P. J., braku kontaktu z pierwszym obrońcą przed przystąpieniem do przesłuchania P. J. w obecności obwinionego, powagi konfliktu istniejącego między przedstawicielem Organów Ścigania, a działającym w sprawie obrońcą, a także szeregu działań podjętych przez Prokuratora, które to działania uniemożliwiały prowadzenie w sposób właściwy obrony, przez Obwinionego,

3. zeznań świadka K. J. poprzez przyjęcie, iż zeznania świadka nie są przydatne dla niniejszego postępowania, mimo powoływania się na treść wyjaśnień w uzasadnieniu orzeczenia, implikującą błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez pominięcie okoliczności, iż świadkowi wielokrotnie odmówiono kontaktu z mężem, oraz iż w tym czasie świadek była w zaawansowanej zagrożonej ciąży, a następnie została zakażona sepsą, co w żaden sposób nie wpłynęło na decyzję o umożliwieniu kontaktu telefonicznego bądź widzenia z mężem,
4. dokumentu zażalenia na postanowienie o odmowie zgody na kontakt K. J. z P. J., poprzez uznanie, iż treści zawarte w uzasadnieniu środka odwoławczego są niewłaściwe i obraźliwe, pomimo niewskazania konkretnie, jakie sformułowania bądź zwroty można by uznać za niewłaściwe i obraźliwe, a za takie nie sposób uznać odniesień historycznych, które używane są

powszechnie w kulturze prawnej, łącznie z uzasadnieniami wyroków sądowych (pkt 7 ppkt 1, 2,3 4, 5, 7 odwołania obrońcy),

b. zarzutu rażącej niewspółmierności kary wymierzonej Obwinionemu (pkt 8 ppkt 4 odwołania obrońcy);

4) rażącą niewspółmierność orzeczonej kary dyscyplinarnej pieniężnej w wysokości 8.000,00 złotych, która stanowi 4 krotność minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w dacie popełnienia zarzucanego czynu, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia w ramach wymiaru kary szeregu okoliczności łagodzących przemawiających na korzyść obwinionego w postaci motywacji obwinionego, jego dotychczasowej postawy, udzielania się w ramach działań samorządu adwokackiego, podejmowania działań pro bono, w sytuacji gdy w przypadku danego deliktu wystarczającym byłaby kara pieniężna w najniższych ustawowo przewidzianych granicach”.

Podnosząc powyższe zarzuty wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonym zakresie oraz związanego z nim orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego I instancji i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu (...) Izby Adwokackiej w G. do ponownego rozpoznania.

Ponadto, w kasacji zawarto wniosek o „przyjęcie kasacji do rozpoznania w Izbie Karnej Sądu Najwyższego w związku z treścią uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego - Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 05 grudnia 2019 roku, w sprawie zawisłej sygn. akt III PO 7/18”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie konieczne było uchylenie orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi wobec zasadności zarzutów rażącego

naruszenia przepisów art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze.

Przed przystąpieniem do uzasadnienia zapadłego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia konieczne jest odwołanie się do zawartego wniosku obrońcy obwinionego – adwokat B. N. o „przyjęcie kasacji do rozpoznania w Izbie Karnej Sądu Najwyższego w związku z treścią uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego - Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 05 grudnia 2019 roku, w sprawie zawisłej sygn. akt III PO 7/18”. Przedmiotowe rozstrzygnięcie, które zapadło w sprawie oznaczonej sygnaturą akt III PO 7/18 nie ma mocy powszechnie wiążącej, w tym znaczeniu, że wiążące jest jedynie w konkretnej sprawie na kanwie której zostało wydane. Wynika to przede wszystkim z ukształtowania systemu prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Sprawa oznaczona sygnaturą III PO 7/18 dotyczyła odwołania od uchwały KRS w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Przypomnieć także należy, że zgodnie z normatywnym brzmieniem art. 91a ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze od orzeczenia wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny w drugiej instancji przysługuje stronom, Ministrowi Sprawiedliwości, Rzecznikowi Praw Obywatelskich oraz Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej kasacja do Sądu Najwyższego. Ustawodawca w art. 27 § 1 pkt 1 lit. b tiret 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym wprost wskazał, że do właściwości Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego należą sprawy dyscyplinarne rozpatrywane przez Sąd Najwyższy w związku z postępowaniami dyscyplinarnymi prowadzonymi na podstawie ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze.

Mając to na uwadze, zawarty w kasacji wniosek należało uznać za bezprzedmiotowy i pozbawiony podstaw prawnych.

W niniejszej sprawie na podstawie art. 436 kpk w zw. z art. 518 kpk w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze Sąd Najwyższy ograniczył rozpoznanie do zarzutu obrazy art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze, bowiem było

to wystarczające do wydania merytorycznego orzeczenia. Rozpoznanie w takiej sytuacji pozostałych zarzutów uznać należało za przedwczesne.

W ocenie Sądu Najwyższego prawidłowość dokonywanej kontroli instancyjnej ma istotne znaczenie z punktu widzenia podstawowych praw procesowych obwinionego. Pozwala bowiem, na ponową weryfikację oceny zachowania obwinionego, w kontekście podniesionych w środku zaskarżenia zarzutów. Zgodnie z art. 433 § 2 kpk sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Z kolei w myśl art. 457 § 3 kpk w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji (*ad casum* – odwołania) uznał za zasadne albo niezasadne. Skłania to do stwierdzenia, że przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna znaleźć swoje odzwierciedlenie w pisemnym uzasadnieniu rozstrzygnięcia sądu odwoławczego (wyrok SN z 20.02.2019 r., II KK 199/18, LEX nr 2622299).

Nie ulega wątpliwości, że sąd drugiej instancji zobligowany jest do całościowej analizy podniesionych zarzutów odwoławczych, to znaczy niepomijania żadnego z nich, a co także bardzo istotne, do rzetelnego ustosunkowania się do uchybień, których wystąpienie skarżący próbuje w środku odwoławczym wykazać. Rzetelność prowadzonej kontroli odwoławczej oceniana jest przez pryzmat uzasadnienia, które spełnia fundamentalną rolę w procesie ustalenia motywacji sądu i pozwala zainteresowanemu podmiotowi poznać argumenty, które legły u takiej, a nie innej decyzji procesowej. Z uzasadnienia rozstrzygnięcia sądu *ad quo* powinno wynikać jednoznacznie, dlaczego podnoszone przez skarżącego uchybienia uznano za zasadne bądź za niezasadne. Argumentacja ta musi mieć oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach (zob. wyrok SN z 21.03.2019 r., IV KK 513/17, LEX nr 2636830; wyrok SN z 8.05.2019 r., III KK 62/18, LEX nr 2683434). W orzecznictwie zauważa się, że do naruszenia art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk może dojść nie tylko w sytuacji, gdy sąd drugiej instancji pomija w swoich rozważaniach zarzuty zawarte w środku odwoławczym, lecz także wtedy, gdy analizuje je w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2017 r., III KK 258/16, LEX nr 2225866).

Zauważa się także, że odniesienie się jedynie ogólnikowe do podniesionych zarzutów odwoławczych, bez podania konkretnych i rzeczowych argumentów, dla których nie zostały uwzględnione, stanowi naruszenie art. 433 § 2 i art. 457 § 3 kpk (wyrok SN z 28.03.2018 r., IV KK 358/17, LEX nr 2498058). Zauważyć zatem należy, że z obrazą art. 433 § 2 kpk oraz art. 457 § 3 kpk będziemy mieć zatem do czynienia, gdy sąd odwoławczy nie rozpozna któregokolwiek z zarzutów sformułowanych w środku odwoławczym, a także gdy w uzasadnieniu nie przedstawi odpowiedniej argumentacji, wskazującej na zasadność lub bezzasadność tychże zarzutów oraz wniosków lub w sytuacji gdy przedstawiona przez sąd *ad quem* będzie zawierać braki, co w efekcie da podstawę do twierdzenia, że kontrola instancyjna nie była rzetelna (postanowienie SN z 12.02.2019 r., II DSI 25/18, LEX nr 2619168).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy, już *prima facie* porównanie obszerności zarzutów zawartych w odwołaniach z treścią uzasadnienia orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury wskazuje, że mogło dojść do naruszenia standardów kontroli instancyjnej. Zarówno w odwołaniu obrońcy obwinionego adw. B. N., jak i samego obwinionego adw. M. M., wskazano na bardzo szczegółowe kwestie związane z zeznaniami świadków oraz innymi naruszeniami przepisów proceduralnych, których zaistnienie *ad casum* próbowano wykazać. Wskazano także na zarzut obrazy prawa materialnego, dokładnie określając przy tym kwestie, które w ocenie skarżących zostały dokonane przez sąd pierwszej wadliwie. Podkreślić należy, że rolą sądu odwoławczego - nie zaś Sądu Najwyższego - było i pozostaje ustalenie, czy skarżący miał rację.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury nie wskazał w uzasadnieniu wyroku czym się kierował, wydając takie a nie inne rozstrzygnięcie, a w szczególności dlaczego niektóre zarzuty odwołania uznał za niezasadne. Nie jest wystarczające, w ocenie Sądu Najwyższego, wskazanie przez sąd drugiej instancji, że zarzuty okazały się bezprzedmiotowe i jako takie nie miały wpływu na treść orzeczenia. Wyjaśnić przy tym należy, że nie ma przeszkód, aby argumentacja sądu odwoławczego była przedstawiona w sposób zwięzły. Musi jednak mieć przymiot przejrzystej i nie budzącej wątpliwości co do rzetelności prowadzonej kontroli

odwoławczej. W niniejszej sprawie uzasadnienie orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury nie spełnia tych wymagań i zasadnie budzi obawy, co do prawidłowości dokonanej weryfikacji orzeczenia pierwszoinstancyjnego.

W ocenie Sądu Najwyższego sposób sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia jest na tyle ogólnikowy, że nie pozwala na dokonanie oceny poprawności przeprowadzonej w sprawie kontroli odwoławczej zwłaszcza, że w wywiedzionych w niniejszej sprawie odwołaniach przedstawiono szereg szczegółowych zarzutów, do których Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury albo w ogóle się nie odniósł, albo ograniczył się do jednozdaniowych rozważań nieodnoszących się do istoty zarzutu.

Biorąc powyższe argumenty pod uwagę powinnością Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury w toku ponownego rozpoznania sprawy będzie powtórzenie dokonanej kontroli instancyjnej, jednak w sposób prawidłowy i rzetelny. Niezbędne jest zatem rozważenie wszystkich zgłoszonych w odwołaniach zarzutów i sporządzenie uzasadnienia odpowiadającego ustawowym wymogom, aby w jasny i precyzyjny sposób wynikało dlaczego podjęto taką, a nie inną decyzję procesową oraz to, które z podniesionych zarzutów okazały się zasadne lub niezasadne.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.